

בבית המשפט העליון

רע"א 3065/21

לפני: כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופטת י' וילנר

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיבים: 1. עזבון המנוח יוסף סאמי יוסף שואמרה
2. סאמי יוסף סלמאן שואמרה
3. חלימה חסן אחמד שואמרה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בירושלים בע"א 38157-10-20 מיום 11.3.2021, שניתן על-
ידי כב' השופטים ר' יעקובי, מ' בר-עם וח' מ' לומפ

בשם המבקשת: עו"ד ישראל בלוס; עו"ד מלי אומיד-ברגר

בשם המשיבים: עו"ד גדעון פנר; עו"ד ורד נעים

פסק-דין

השופטת י' וילנר:

1. בקשת רשות ערעור "בגלגול שלישי" על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים ר' יעקובי, מ' בר-עם ו- ח' מרים לומפ) בע"א 38157-10-20 מיום 11.3.2021, בגדרו התקבל ערעורם של המשיבים על פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט מ' בורשטיין) בת"א 17063-03-16 מיום 6.9.2020. בית משפט השלום קבע כי המנוח יוסף סאמי יוסף שואמרה (להלן: המנוח), שעזבונו הוא המשיב 1 (להלן: עזבון המנוח), מצא את מותו במסגרת "פעולה מלחמתית", ולפיכך דחה את תביעת המשיבים על הסף מכוח סעיף 5 לחוק הנזיקים האזרחיים (אחריות המדינה), התשי"ב-1952 (להלן: החוק).

2. ביום 19.3.2014, בסביבות השעה 7:00 בבוקר, זיהה מארב של כוח צבאי (להלן בהתאמה: המארב והכוח הצבאי) שפעל בסמוך לגדר הביטחון (להלן: הגדר) באזור לכיש, שלוש דמויות שמתקרבות לגדר, ובהן המנוח בן ה-14 (להלן: הקבוצה) חודרות דרכה, ונכנסות לשטח ישראל. לאחר ניהול מעצר חשוד שכלל קריאות וירי אזהרה, בוצע ירי לכיוון רגלו של המנוח, אשר מת מפצעיו (להלן: האירוע).

3. המשיבים 1-3, שהם עזבון המנוח, הוריו ויורשיו, הגישו לבית משפט השלום תביעה נזיקית נגד מדינת ישראל, היא המבקשת (להלן בהתאמה: התביעה והמדינה). בתביעה נטען, בעיקרו של דבר, כי מותו של המנוח נגרם בשל רשלנות הכוח הצבאי אשר נטל חלק במארב.

4. בכתב ההגנה מטעמה, טענה המדינה, בין היתר, כי הנזק הנטען בתביעה נגרם כתוצאה מ"פעולה מלחמתית" של צבא הגנה לישראל, וכי בהתאם להוראת סעיף 5(א) לחוק, המדינה אינה אחראית בנזיקין בגין פעולה מעין זו, ולכן יש לסלק את התביעה על הסף.

5. בהחלטה מיום 22.6.2017, קבע בית משפט השלום כי הדיון בתביעה יפוצל, כך שתחילה תיבחן השאלה המקדמית שעניינה בסיווג האירוע כ"פעולה מלחמתית" כאמור. זאת, כך נקבע, לאור הוראת סעיף 5(ב) לחוק, שלפיה אם נטענה טענה מקדמית להיעדר אחריות המדינה בנזיקין בגין נזק אשר נגרם כתוצאה מ"פעולה מלחמתית", אזי יש לדון בטענה זו לאלתר.

פסק דינו של בית משפט השלום

6. לאחר שמיעת ראיות בשאלה האמורה, קבע בית משפט השלום בפסק דין מיום 6.9.2020, כי יש לסווג את הפעולה שהביאה למותו של המנוח כ"פעולה מלחמתית", וכי לפיכך, יש לדחות את התביעה על הסף.

בפסק דינו, סקר בית משפט השלום בהרחבה את התשתית הראייתית שהובאה לפניו, ובכלל זה סרטונים שתיעדו חלקים מהאירוע (להלן: הסרטונים); עדות הלוחם שירה במנוח (להלן: ל'); עדות סגן מפקד יחידת הסיור; עדותה של רס"ן מריאנה בנימינוב, רמ"ד נזיקין בשטחים (להלן: רס"ן בנימינוב); עדות אבי המנוח – מר סאמי

יוסף סלמאן שואמרה (המשיב 2); ועדותו של מר אלמונתצר באללה גמאל אלדרדון, שהיה אחד משלושת חברי הקבוצה. על בסיס הראיות האמורות, קבע בית משפט השלום כי המארב היה פעולה יזומה של כוחות צה"ל לשם מניעת פגיעה בגדר, וזאת מטעמים ביטחוניים (להבדיל מטעמים של מניעת גניבת ציוד וכדומה). מסקנה זו התבססה, בין היתר, על מודיעין שקדם לאירוע, כמו גם על קביעות עבר בפסיקה שלפיהן גדר הביטחון, ובייחוד באזור דרום הר חברון (הסמוך למקום האירוע), נועדה לצרכים צבאיים-ביטחוניים, וכן בשים לב לפסיקה המייחסת חומרה יתרה ליצירת פרצה בגדר לשם כניסה לישראל.

7. כמו כן, קבע בית משפט השלום כי הראיות שהוצגו לפניו, ובכללן הסרטונים ועדותו של ל', מלמדות שחברי הקבוצה נקטו בפעולות שונות לפריצת הגדר, אשר פרצות שהיו בה קודם לכן נסתמו על-ידי הצבא באמצעות חוטי ברזל ואזיקונים. בית משפט השלום קבע עוד כי צפייה בסרטונים מלמדת על התנהלות שאינה תמימה לחלוטין מצד חברי הקבוצה. אשר למהימנות הסרטונים, נקבע כי אף שמקורם, לפי עדותה של רס"ן בנימינוב, הוא בתיקי המשנה של מצ"ח ולא בתיק המקור שמיקומו לא ידוע, אין לכך חשיבות, שכן לפי עדותה סרטוני תיק המקור הועתקו לתיקי המשנה.

8. יתר על כן, נקבע כי הראיות והעדויות אשר הוצגו לפני בית משפט השלום מלמדות כי חברי הקבוצה אכן שמעו את קריאות החיילים לעברם לעצור, שכן דווקא לאחר קריאות אלה, החלו לרוץ לתוככי שטח ישראל, ואף המשיכו לרוץ לאחר שנורו שתי יריות אזהרה באוויר. צוין עוד כי המנוח המשיך לרוץ לתוך שטח ישראל אף לאחר ניסיון הירי הראשון לעבר ברכיו, אשר החטיא את מטרותו. נקבע, אפוא, כי התנהלותם המתוארת של חברי הקבוצה מעידה על תחושת הסכנה שחשו החיילים אשר שהו במארב באותה העת, וכי מכאן שפעולותיהם נועדו לשם מניעת טרור.

9. סוגיה נוספת שנדונה בפסק דינו של בית משפט השלום היא שאלת התרשמות הלוחמים מגילם של חברי הקבוצה. בתוך כך, צוין כי ל' העיד שהתרשם כי חברי הקבוצה הם נערים בני 17-18 לכל הפחות; כי הודעות שנכתבו בזמן אמת מעלות שאף התצפיתנית סברה כי מדובר בנערים; וכי שיקול הדעת בנדון היה מסור לכוח הפועל בשטח. לפיכך, קבע בית משפט השלום כי החיילים אשר נטלו חלק במארב התרשמו כי חברי הקבוצה אינם ילדים, בין היתר, לפי גובהם, ומשכך היו רשאים לנקוט בנוהל מעצר חשוד – כפי שעשו בפועל. כמו כן, נדחתה אף טענת המשיבים באשר לאי העדת התצפיתנית ומפקד הכוח הצבאי על-ידי המדינה, ונקבע כי "די בעדים שהעידה המדינה כדי לבסס את המסקנה שעסקינן בפעולה מלחמתית".

10. בית משפט השלום עמד עוד בפסק דינו על כך שחוק הנזיקים האזרחיים (אחריות המדינה) (תיקון מס' 8), התשס"ח-2008 הרחיב את הגדרת "פעולה מלחמתית", כך שכיום "לא בנקל ייקבע כי פעולה של לחימה בטרור אינה עולה כדי פעולה מלחמתית".

לאור כל האמור, נקבע כי המנוח מצא את מותו עקב "פעולה מלחמתית", ומשכך נדחתה התביעה על הסף.

הערעור לבית המשפט המחוזי

11. המשיבים ערערו על פסק דינו של בית משפט השלום, וביום 11.3.2021 התקיים דיון בערעור לפני בית המשפט המחוזי. בפסק הדין שניתן באותו היום, קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המשיבים, וקבע כדלקמן:

"נתנו דעתנו לטענות הצדדים מכאן ומכאן, ובין היתר לדברי המשיבה כי יש באמתחתה ראיות נוספות העשויות להשליך על התוצאה הסופית, לרבות בסוגיית הרשלנות. בהמשך לכך ובמכלול נסיבות העניין אנו סבורים כי המהלך המתאים עתה הוא החזרת הדיון לבית משפט השלום לסיום שמיעת מכלול הראיות, תוך שלאחר מכן יינתן על ידו פסק דין אשר יכלול התייחסות לנושא הרשלנות ואשר במסגרתו יוכל בית משפט קמא לבחון מחדש גם את מה שנוגע לשאלת 'הפעולה המלחמתית'.

מובהר, כי אין במהלך האמור משום הבעת עמדה כלשהי לגבי מה שעומד על הפרק, קרי – הן לעניין 'הפעולה המלחמתית' והן לעניין השאלה אם הייתה רשלנות אם לאו".

על פסק דין זה נסבה בקשת רשות הערעור שלפניי.

הבקשה דנן

12. בבקשתה טוענת המדינה כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר הורה להחזיר את הדיון בתביעה לבית משפט השלום לשם בחינת סוגיית הרשלנות, בד בבד עם בחינת הטענה ל"פעולה מלחמתית", וכי קביעתו זו מנוגדת להוראת סעיף 5(ב) לחוק. משכך, נטען כי בקשת רשות הערעור דנן מעוררת שאלה משפטית בעלת השלכות רוחב, הנוגעת לפרשנותו ויישומו של סעיף 5(ב) האמור, ואשר מצדיקה מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". עוד נטען כי מתן רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מוצדק אף

מן הטעם שבפסק הדין אין כל הנמקה להחזרת הדיון בדבר סיווג האירוע כ"פעולה מלחמתית" אל בית משפט השלום. בתוך כך, נטען כי פסק הדין אינו מציין כל פגם או חסר אשר נפלו בפסק דינו של בית משפט השלום בסוגיה זו, ואף לגופם של דברים, טוענת המדינה כי אין עילה להתערבות בקביעות המנומקות של בית משפט השלום – המבוססות על בחינת עדויות וראיות רבות. נטען עוד כי אין כל צורך בהבאת ראיות נוספות באשר לסיווג האירוע כ"פעולה מלחמתית".

13. מנגד, המשיבים טוענים כי הבקשה דנן אינה מצדיקה מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, שכן לשיטתם היא אינה מעלה שאלה בעלת חשיבות משפטית החורגת מעניינם של הצדדים הישירים להליך. כמו כן, המשיבים סומכים ידיהם על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, וטוענים כי הוא ניתן בהתאם לסמכותו כערכאת ערעור להשיב את הדיון לערכאה הדיונית לצורך השלמת פסק דינה. נטען עוד כי סעיף 5(ב) לחוק אינו שולל את סמכותו של בית המשפט לקבוע כי לא ניתן להכריע בשאלת סיווגו של אירוע כ"פעולה מלחמתית", אלא רק לאחר שמיעת כלל הראיות בתיק, וזאת, לטענתם, כפי שפעל בית המשפט המחוזי בענייננו. בהקשר זה, טוענים המשיבים, בין היתר, כי מפקד הכוח הצבאי שביצע את המארב והתצפיתנית שנטלה חלק באירוע, לא העידו לפני בית משפט השלום, ועדותם חיונית, הן לשם סיווג האירוע והן לשם בירור הטענה לרשלנות הכוח הצבאי שנטל חלק במארב. המשיבים סבורים כי פסק דינו של בית משפט השלום שגוי אף מטעמים נוספים הנוגעים לגוף העניין, אך לנוכח התוצאה אליה הגעתי (כפי שיבואר להלן), לא ראיתי לפרטם.

דיון והכרעה

14. כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן אך במקרים שבהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים להליך, או כאשר מתן רשות ערעור נדרש על מנת למנוע עיוות דין (ראו: תקנה 148א לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018; רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). שוכנעתי כי הבקשה שלפנינו אכן באה בגדר מקרים אלה, וזאת הן בשל הצורך העולה מבקשה זו להבהיר את פרשנותו והיקף תחולתו של סעיף 5(ב) לחוק, והן בשל היעדר הנמקה לפסק דינו של בית המשפט המחוזי (להיעדר הנמקה כעילה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", ראו: רע"א 4672/14 גליק נ' מדינת ישראל, פסקה יב (6.1.2015); רע"א 1982/05 מקומון כל הצפון נ' פלוני, פסקה 5 (23.1.2006); חמי בן-ננו וטל חבקין הערעור האזרחי 196 (מהדורה 3, 2012)). לפיכך, ראיתי לדון בבקשה דנן כאילו ניתנה הרשות לערער והוגש ערעור לפי הרשות שניתנה, זאת מכוח

סמכותי לפי תקנה 149(2)(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי. אקדים ואציין כי לגישתי דין הערעור להתקבל באופן חלקי, וכך אציע לחבריי לעשות – הכול כפי שיפורט להלן.

15. הלכה למעשה, פסק דינו של בית המשפט המחוזי טומן בחובו שתי קביעות אופרטיביות: האחת, החזרת הדיון בתביעה לבית משפט השלום לשם בחינת טענת המשיבים לרשלנות; והשנייה, החזרת הדיון לבית משפט השלום בנוגע לסיווגו של האירוע – אם כ"פעולה מלחמתית", אם לאו, וממילא ביטול פסק דינו של בית משפט השלום לפיו מדובר ב"פעולה מלחמתית" המקימה למדינה חסינות מאחריות נזיקית. קביעותיו אלה של בית המשפט המחוזי כרוכות זו בזו, במובן זה שנקבע כי בירורן של שתי הטענות המתוארות – סיווג האירוע וסוגיית הרשלנות – ייעשה במאוחד על רקע מכלול הראיות שבתיק.

אני סבורה כי יש לבטל את פסק דינו של בית המשפט המחוזי – על שני ראשיו, ואבאר את נימוקיי לכך.

(א) בירור טענת המשיבים לרשלנות – סעיף 5(ב) לחוק

16. אני סבורה כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר הורה לבית משפט השלום לדון בטענת המשיבים לרשלנות הכוח הצבאי שביצע את המארב, זאת בטרם הוכרעה באופן סופי טענת המדינה בדבר היות האירוע "פעולה מלחמתית". כפי שיבואר להלן, קביעה זו אינה מתיישבת עם הוראת סעיף 5(ב) לחוק.

סעיף 5 לחוק – המסגרת הנורמטיבית

17. סעיף 5(א) לחוק קובע חסם מהגשת תביעות נגד המדינה בהתקיים התנאים המפורטים בו, וזו לשונו: "אין המדינה אחראית בנזיקים על מעשה שנעשה על ידי פעולה מלחמתית של צבא-הגנה לישראל" (ההדגשה הוספה, י.ו.). בהמשך לכך, נקבע בסעיף 5(ב) לחוק כדלקמן:

"טענה המדינה, כטענה מקדמית, כי אינה אחראית בנזיקים בשל כך שהמעשה שבשלו נתבעה הוא פעולה מלחמתית כאמור בסעיף קטן (א), ידון בית המשפט בטענה לאלתר, ואם מצא כי המעשה הוא פעולה מלחמתית כאמור, ידחה את התביעה" (ההדגשה הוספה, י.ו.).

הנה כי כן, הוראת סעיף 5(ב) לחוק משקפת הוראה ברורה, שלפיה מקום שבו נטענה טענה מקדמית לחסינות המדינה מאחריות נזיקית בגין "פעולה מלחמתית", נדרשת הערכאה הדיונית לדון בטענה זו לאלתר, ובטרם הכרעה בטענות הנוגעות לתביעה גופה. כך, אם בסוף הליך בירורי זה – המהווה, הלכה למעשה, מעין "משפט זוטא" שבמסגרתו נבחנות ראיות לעניין סיווגה של הפעולה הנדונה – יקבע בית המשפט כי אכן מדובר ב"פעולה מלחמתית", אזי תידחה התביעה על הסף. בית המשפט יידרש, אפוא, לבחינת התביעה לגופה אך ורק אם תידחה טענתה המקדמית של המדינה בדבר חסינות מכוח סעיף 5(א) לחוק.

פועל יוצא מן האמור לעיל הוא כי אין מקום לדחות את בירורה של טענה מקדמית בדבר סיווג פעולה כמלחמתית להמשך ההליך המשפטי, אף אם בירור זה דורש בחינתן של ראיות הרלוונטיות גם לבירור התביעה העיקרית. זאת, בשונה מטענות מקדמיות אחרות, כגון התיישנות, היעדר עילה וכדומה, אשר לעתים נדחה בירורן להליך גופו (ראו: רע"א 6938/19 אילני נ' ברוך, פסקה 24 (20.8.2020); רע"א 6552/20 בנק דיסקונט לישראל בע"מ נ' א.לוי השקעות ובניין בע"מ, פסקאות 18-20 (2.12.2020); רע"א 6285/20 טמפלרים בשרונה בע"מ נ' שירת הקרן בע"מ, פסקה 9 (23.11.2020)).

18. הפרשנות העולה, כאמור, מלשונו של סעיף 5(ב) לחוק, ולפיה אין מקום לדחות את בירורה של טענה ל"פעולה מלחמתית" להמשך ההליך המשפטי, מתייבשת אף עם תכליתה של הוראה זו, כפי שהיא עולה במובהק מדברי ההסבר להצעת החוק שבה עוגן נוסחה הנוכחי. כך, נכתב בדברי ההסבר כי טענה מקדמית ל"פעולה מלחמתית" תידון "לפני כל סוגיה אחרת", וכי ראוי ש"לא לדחות את הדיון בה לסוף ההליך". הנימוק לכך הוא ש"קבלת הטענה מייתרת את הצורך לדון בתביעה לגופה ולבחון אם היתה התרשלות בפעולת כוחות הביטחון בנסיבות העניין או אם היתה מידתיות בפעולה" (ראו: דברי הסבר להצעת חוק הנזיקים האזרחיים (אחריות המדינה) (תיקון מס' 8), התשס"ח-2008 (להלן: הצעת תיקון מס' 8); ההדגשות הוספו, י.ו.). תימוכין לכך עולים אף מדיוני הוועדה שדנה בהצעת החוק. כך למשל, טענה נציגת משרד המשפטים בוועדה, כי "המדינה צריכה להביא ראיות לעניין הזה. כל השאלה היא האם היא מביאה את הראיות ביחד עם שלל ראיותיה כאשר שאר הראיות מיותרות לחלוטין כיוון שאם זאת פעולה מלחמתית, אין צורך בהן, או שאנחנו נעשה את זה כמו שאנחנו מציעים, נעשה את זה בהליך מקדמי כאשר בתחילת הדרך יובאו ראיות אך ורק לעניין השאלה האם זאת פעולה מלחמתית או לא פעולה מלחמתית, ואם נמצא שזאת פעולה מלחמתית, מסתיים התיק"

(ראו: פרוטוקול ישיבה מס' 66 של ועדת החוקה, חוק ומשפט, הכנסת ה-18, 10 (14.9.2009); ההדגשות הוספו, י.ו.).

19. בהתאם לאמור, אף בית משפט זה ציין בעבר כי "לא בכדי הדגיש המחוקק כי הטענה לפעולה מלחמתית היא טענה מקדמית. אין טעם להיכנס לדיון לגופו טרם בירור טענת סף זו, שפעמים רבות ניתן להכריע בה על סמך כתבי הטענות, ודרך המלך היא להקדים ולדון בה קודם שנכנסים לטרקלין התביעה" (ראו: ע"א 8279/12 עזבון אלדאיה נ' מדינת ישראל - משרד הבטחון, פסקה 6 לחוות דעתו של השופט י' עמית (29.6.2014) (להלן: עניין אלדאיה); חלק מן ההדגשות הוספו, י.ו.). פרשנות זו להוראתו של סעיף 5(ב) לחוק, משתלבת גם עם פרשנות בית משפט זה להוראת סעיף 5(א) לחוק, לפיה ה"חסינות המהותית" שניתנת למדינה כאשר מתקבלת טענה ל"פעולה מלחמתית" מביאה למצב שבו "אין נפקה מינה אם הפעולה המלחמתית שגרמה את הנזק נעשתה מתוך טעות או בפזיזות ורשלנות רבתי" וכי החסינות מוענקת למדינה "אף אם דבק בה אשם" (ראו: עניין אלדאיה, בפסקה 7 לחוות דעתו של השופט י' עמית; ההדגשות הוספו, י.ו.; ראו גם: ע"א 1459/11 עזבון חרדאן נ' מדינת ישראל, משרד הביטחון, פסקה 21 (16.6.2013)).

20. הנה כי כן, הן לשונו הברורה של סעיף 5(ב) לחוק, הן תכליתו הסובייקטיבית העולה במובהק מדברי ההסבר להצעת תיקון מס' 8 ומדיוני הוועדה עובר לחקיקתו, והן הפסיקה בנדון, מלמדות כולן כי ככל שנטענה טענה מקדמית לסיווג פעולה כ"פעולה מלחמתית", על בית המשפט לדון בה ללא דיחוי, לרבות במקרים בהם נדרשת בחינת ראיות לצורך כך.

21. יישום הדברים שלעיל על ענייננו מעלה כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר הורה על השבת הדיון בתביעה לבית משפט השלום לשם הכרעה בטענת המשיבים לקיומה של רשלנות, טרם שהכריע בשאלה הראשונית בדבר סיווג האירוע כ"פעולה מלחמתית", ובוודאי שלא היה מקום לכרוך את בירורן של שתי סוגיות אלה יחדיו. לפיכך, יש לקבל את הערעור בכל הנוגע לקביעות בית המשפט המחוזי בדבר החזרת הדיון לבית משפט השלום לשם בחינת טענת הרשלנות.

(ב) בירור טענת המדינה ל"פעולה מלחמתית" – היעדר הנמקה

22. בית המשפט המחוזי קבע כאמור כי בית משפט השלום ישוב ויבחן אף את טענת הסף של המדינה ל"פעולה מלחמתית". ואולם, קביעתו זו של בית המשפט המחוזי לא

נומקה, ולו באופן מינימלי, ולא צוין בפסק הדין כל פגם או חסר אשר נפלו בפסק דינו המקיף והמפורט של בית משפט השלום המצדיק את ביטולו. כמו כן, לא הובהר אילו ראיות נוספות נדרשות לשם בחינתה המחודשת של הטענה המקדמית האמורה. לא אחת עמד בית משפט זה על חשיבותה של ההנמקה השיפוטית, אשר נחוצה הן על מנת שהצדדים יבינו את הבסיס לקביעת בית המשפט בעניינם, והן כדי לאפשר את העברתן של קביעות אלה תחת שבט הביקורת הערעורית (ראו: רע"א 10141/07 חברת עובד לוי תיעוש האבן והבנייה בע"מ נ' שושני, פסקה 22 (2.6.2008); עניין מקומון כל הצפון, בפסקה 4). די, אפוא, בחוסר ההנמקה כאמור על מנת לבטל את פסק דינו של בית המשפט המחוזי אף בנוגע להשבת הדיון לבית משפט השלום לשם דיון מחודש בסיווג האירוע כ"פעולה מלחמתית". אשר על כן, אני סבורה כי יש לקבל את הערעור באופן חלקי אף בכל הנוגע לקביעתו המתוארת של בית המשפט המחוזי.

23. סוף דבר: אציע לחבריי לקבל את הערעור ולבטל את קביעת בית המשפט המחוזי אשר הורה להשיב את הדיון לבית משפט השלום לשם בירור טענת הרשלנות. כן אציע כי נקבל את הערעור באופן חלקי אף בכל הנוגע לקביעות הנוגעות לסיווג האירוע כ"פעולה מלחמתית", במובן זה שבית המשפט המחוזי ישוב ויכריע בערעור על פסק דינו של בית משפט השלום, ככל שהוא נוגע לסיווג האירוע כאמור, וינמק קביעותיו.

בנסיבות העניין, לא ייעשה צו להוצאות.

ש ו פ ט ת

השופט י' עמית:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט נ' סולברג:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת י' וילנר.

ניתן היום, א' באלול התשפ"א (9.8.2021).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט